

Bidrag til dets Løsning. Det er meget træffende, hvad den ærede sidste Tale bemærkede, at det er et urigtigt Udtryk, naar der i § 9 er talt om „Ministeriet“; thi de tre Ministre for Kongeriget danne jo ikke et særligt og samlet Ministerium, og paa den anden Side kan der jo ikke i denne Lov for Kongeriget være tænkt paa at tale om det samlede Ministerium for Monarchiet; dette Udtryk skaer ogsaa i Modsetning til, hvad der findes andre Steder i Loven, hvor det bestandig hedder — „vedkommende Minister“ eller „Ministeren“; men — og det er mit Hovedspørgsmaal — hvem er den „vedkommende Minister“ eller „Ministeren“; thi Ordet synes netop at være valgt saaledes, at det udelukker Tanken om, at der skulde være meent flere Ministre.

Her komme vi ind paa et af de Spørgsmaal, som efter min Overbeviisning er af de allerfineste, naar man skal prøve paa at gennemføre en Ansvarlighedslov netop med Hensyn til det Finantielle; vi komme nemlig ind paa Forholdet mellem den collective og den individuelle Ansvarlighed; vi komme ind paa Forholdet mellem den Minister, som nærmest har med det hele Indtægts- og Udgiftsvæsen at gjøre, og de andre Ministre. Dvæstionen kan naturligviis ikke komme frem, saalænge Indenrigsministeren selv med Hensyn til de ham andetroede Forretningsforhold vil gjøre en Udgift, som gaaer udover Budgettet; thi mener han, at Udgiften er nødvendig, og troer han, at den kan forsvares, saa vil han anvise Pengene dertil; men lad os tænke os, at det er Justitsministeren eller Kirke- og Underviisningsministeren, som i den Henseende vil gjøre en Udgift, og en Udgift, som skal anvises af Indenrigsministeren, forat den kan finde Sted, hvem er saa den „ved-

kommende Minister“? Er det alene den anden Minister, om jeg maa bruge det Udtryk? At det ikke ene er Indenrigsministeren, maa jeg ansee for givet. Lad os sætte det Tilfælde, at f. Ex. Justitsministeren andrager paa en overordentlig Udgift, at Indenrigsministeren modsætter sig den, at Sagen bliver forelagt Hs. Majestæt Kongen, og at Hs. Majestæt resolverer efter Justitsministerens Indstilling; vil man da sige, at i ethvert saadant Tilfælde, hvor der er Uenighed mellem Justits- og Indenrigsministeren, skal Indenrigsministeren enten allerede underdanigst bede om sin Afsked, eller vide at sætte sin Mening igjennem, eller for den påseerede Udgift være ansvarlig, uagtet Beslutningen er tagen med hans Indstilling? Det er et meget fint og meget delikat Spørgsmaal; en Regel derom turde imidlertid være langt mere praktisk rigtig end adskillige Regler, der ere opstillede i nærværende Lovforslag. — Det er mig saaledes i høieste Grad tvivlsomt, om det er ubetinget rigtigt at opstille flere af de fornævnte Forskrifter, som her ere fastsatte, t. Ex. den, at der altid skal udfordres en forudgaaende Beslutning — det maa jo vel være Meningen, at den ikke kan komme bagefter — af Hs. Majestæt Kongen med Hensyn til smaa, løbende Overfridelser; fremdeles ligesaa meget som jeg kan anerkende, at det med Hensyn til store og betydelige Udgifter kan have overordentlig megen Betydning, om de have fundet Sted paa en Tid, da Rigsdagen er samlet, ligesaa tvivlsom forekommer Rigtigheden af den Bestemmelse mig at være, at det skulde kunne paadrage et saa alvorligt Ansvar, at en ringe, løbende, paatrængende nødvendig Overfridelse finder Sted, medens Rigsdagen er samlet.